

[Gudme.]

dette punkt? Ja, dér skal man blade hen i det andet forslag med de forskellige opsamlingsbestemmelser, der følger parallelt med de 18 år som myndighedsalder i myndighedsloven. Dér ser man i de almindelige bemærkninger til forslaget, at man som bilag til lovforslag nr. 201 har optaget en række bestemmelser med en 20 års aldersgrænse, der ikke foreslås ændret ved denne lov. Man begrundet det videre med at sige, at baggrunden herfor er, at disse lovbestemmelser ikke skønnes at have en sådan sammenhæng med myndighedsalderen, at man har ment at måtte foreslå bestemmelserne ændret. Når man så sidder og tæller op på denne liste i bilag 1, så vil man som nr. 2 konstatere, at her drejer det sig om valgretsalderen til folketinget, som man altså stadig vil lade være 20 år, og som nr. 7 finder man det samme, for så vidt angår folketingsvalg i Grønland. Heller ikke her vil man sætte alderen ned fra 20 til 18 år.

Det vil altså sige, at der ikke er tale om nogen forglemmelse fra justitsministerens side. Der er ganske simpelt tale om, at man bevidst siger: vi kommer med myndighedsalderen nu, men valgretten har ikke en sådan sammenhæng hermed, at vi vil røre ved den. Det underer mig, og jeg beklager egentlig, at man ikke i socialdemokratiet har den samme parallelitetsopfattelse, som vi har haft i det radikale venstre.

Sammenfaldet mellem valgretsalder og myndighedsalder har altid for os været et væsentligt programpunkt. Vi kæmpede for det mange gange, hvor det var således, at disse to ting hinkede i forskellig tempo, og da vi endelig nåede frem til en folkeafstemning i 1971 samtidig med folketingsvalget den 21. september lykkedes det at få parallelitet. Da lykkedes det at få den tilstand, vi har i dag, at få en 20 års valgretsalder og en 20 års myndighedsalder. Det er 4½ år siden. Nu kommer der et forslag fra ministeren om myndighedsalderen og en række andre ting, som han synes naturligt knytter sig hertil, men fra hans kollega indenrigsministeren kommer der ikke noget forslag. Det vil altså sige, at vedtager vi dette, og er det virkelig socialdemokratiets synspunkt i så henseende, at man ikke vil røre ved valgretsalderen, så kan vi altså imødesee, at man i

løbet af et par måneder er tilbage i den skæve tilstand, at vi har forskel, som vi havde tidligere, og det synes vi er en uheldig tilstand.

Dette skal ikke afsvække med ét ord, at vi stadig synes, at en myndighedsalder på 18 år er det rigtige, men det skal altså også være en understregning af, at vi synes, at en valgretsalder på 18 år også er det rigtige.

Disse to lovforslag er de første kort i en kabale, som er blevet lagt op fra justitsministerens side. Vi kan godt se, at man kan lægge den og få et resultat ud af det, som i visse henseender er rosværdigt, men vi kan også se, at med de øjne, vi bedømmer situationen, kan kabalen ikke gå op med det oplæg, der er kommet her.

Derfor vil jeg for mit partis vedkommende sige, vi konstaterer, at der er fremsat et forslag, som følger vores synspunkter med hensyn til myndighedsalderen, men vi konstaterer også, at der mangler noget, og så må de kommende uger og måneders drøftelser i denne sal, i retsudvalget og måske uden for retsudvalget, afklare, om vi alligevel kan finde frem til at få kabalen til at gå op.

Hagen Hagensen (KF):

Der er ikke spor tvivl om, at ungdommen nu om stunder er mere moden i den unge alder end den generation, jeg hører til. Forholdene i landene rundt omkring os har også vist, at man vel i erkendelse heraf har nedsat alderen for, hvornår personer får ansvar for alt, hvad de har med at gøre. Om modenheten er væsentligt større, når man er 20 år; end når man er 18, kan jeg tvivle om.

Ganske meget kunne tale for, at ret og ansvar følges ad. Vi er derfor villige til at drøfte og overveje det princip, som forslaget er udtryk for, om det vil være naturligt at indføre en 18 års myndighedsalder, med andre ord spørgsmålet om, hvorvidt man, når man er 18 år, kan varetage sit økonomiske tarv fuldt og helt. 18 års grænsen gælder i mange tilfælde og i meget af det, der er dagliglivets forhold, og derfor kan der være grund til nøje at overveje, om man skal følge det i ét og alt. I den forbindelse skal man naturligt også se på hele den følgelovgivning, som vi jo har i forslag nr. 201, hvor der både er ting, der følger, og hvor der er